

Kronyka taborowa – den czwarty

Už mi to nějak trochu splívá, ale mislím, že toho dne jsme se povyrazili nejprve v davu ulovit hroznatínskou multikešku věnovanou částečně rodnému domku Ludvíka Svobody. To nebyl žádný problém, protože někteří od loňska věděli, že se skrývá mezi poli u nově zrestaurovaného rybníčku. No a protože to šlo tak rychle, tak jsme vyrazili ještě k Rudíkovu na „Loupežníky na Chroustově“, což byl poklad pojmenovaný podle zaniklé osady Chroustov, rozkládající se kdysi na kopečku nad Rudíkovým. Tady jsme hledali kde asi „na mýtince dva obři sedí, veliký strom na ně hledí“. Nejlepší geoinstinkt projevil Matoušek, za což jsme jej pak musel kus cesty zpátky nést na koňovi. Obtěžkáni poklady ze skrýší jsme zblajzli vynikající objed a pohověli sobě před náročným odpoledním výšlapo-výjezdovým pokračováním geolovu. Čekal větší oříšek. Poklad na zaniklém hrádku Vlček nad Vlčatínem, kam se někteří přepravili kolmo a někteří čtyřkolmo. Byla to tradiční keška, ale v zarostlém terénu vlčatínského kopečku nebylo nijak lehké se zorientovat. Nakonec nerychleji to dokázali nejmenší děti. Nejsem si zcela jist, ale mislím, že tady byla nejúspěšnější v hledání Štěpánka, ale jistě to nevím, protože než jsem se s kluky doplazil na místo, poklad byl odloven. Každopádně taťka Štěpánky nález oslavoval rozdáváním bonbonů, tak proto předpokládám, že to byla ona. No a protože jsme byli po tomhle sladkém úspěchu při chuti, tak jsme ještě popojeli až k rudíkovskému hřbitůvku, odkud se počínala multicesta do Náramče za „tajemnými vodními výlami“. Procházka to byla nejen pěkná, ale také daleko delší, než jsme plánovali. Naše skupinka opět absolvovala až nachvostu, ale díky tomu jsme zase zaznamenali zajímavosti, které ostatní přehlédli. Z nich především musím vzpomenout naprosto kolosální nejméně osmdesáticentimetrovou vypasenou zmiji pravou obecnou, která se po krátké době vzájemné oční fixace bleskurychle sesmykla z placáku na němž si hřála sebe a zmizla v podrostu. Samotný poklad pak byl ukryt více než důkladně a drsně na nepřístupné straně lesního žabincového rybníčku (mimochodem když jsme na počátku tohoto tisíciletí, tj. 2001, 2002, v Hroznatíně začínali s tábory, tak se tady ještě normálně dalo koupat) a tentokrát ji mislím ulovil osobně taťka Štěpánky společně se staršími kluky. A vzpomínáje na křoví, roští, maliní, babkovčí a kopřiví, kterým se musel posledních 20 metrů k pokladu prodrat ve svých krátkých kraťasech, tak si mislím, že to byla trofej vzkutku velmi

těžce vydobytá. Protože čas pokročil a mrak nás pokrápnul, šupem jsme se vraceli na základnu a nikdo neměl zrovna zájem pokoušet se ještě pokračovat v původně navržením programu – přenocování v přírodě. Po večeři, se, ale trochu vyčasil a starším klukům výrazně otrnulo, takže namísto přenocování byla, alespoň soumravná procházka se strejdou Standou do bunkru. A moc jsme se teda nenasmáli. Kluci Krsičci sice teoreticky byli dobře vyzbrojeni historkami, jak jejich děda bojoval s piráty (je to námořník), ale i při vědomí tohoto rodinného závazku neohroženosti a odvahy, přeci jen odmítali vydat se stemnělým lesem k sami, o ostatních ani nemluvě. Jedině Vojta, který už si údajně podobné horory prožil na vlastní kůži projevoval určité náznaky odvahy a nebýt jej, asi bychom se nedostlali nejen do bunkru, ale ani k němu. Ve světle svíce se hoši po vzoru předchozích návštěvníků

zvěčnili na zeď a paxme rači rychle už šli dom. Na chaloupku jsme dorazili stejně až za tmy, ale bylo to fajn.

(s vyloučením pravidel gramatiky a s užitím zbytků paměti zapsal Moll